

Judith von Halle

„Ha pedig Krisztus fel nem támadott...”

A Krisztus-stációk
a szellemi ember felé vezető úton

Judith von Halle

„Ha pedig Krisztus fel nem támadott...”

A Krisztus-stációk
a szellemi ember felé vezető úton

Társszerző: Peter Tradowsky

A borítón id. Lucas Cranach „Kárhozat és megváltás” című képének (1529) egy részlete látható. Az eredeti kép a gothai kastélymúzeumban tekinthető meg.

Az allegorikus festmény az emberiség és a Föld fejlődésére utal Krisztus megjelenése előtt és után. A részlet bal szélén látható fa két részre osztja a festményt. Az itt bemutatott részlet a „megváltás” oldalát ábrázolja.

Krisztus, az új Ádám (Pál, 1 Kor 45-49 és Róm 5,14) a keresztdozat révén megváltja az első, bukott Ádámot, aki imádkozva emeli fel kezét. A Megváltó élő vére, amely az oldalsebből tör elő, előbb áthalad előhírnöke, Keresztelő János fején – ez bizonyára a lefejezésére utal –, majd elér Ádámhoz.

Krisztus pokolraszállásának jelképe a bárány, amely lába alatt tartja Lucifert és Ahrimant – a kígyót és a halált. A háttérben a nyitott sziklasír felett az Úr feltámadásának képe, napfénytől övezve.

A kozmikus Nap felől érkező, tüzes angyalban felismerhető a pünkösdi szellem kiáradása. Balra a háttérben egy dicsőséges város áll, az „új Jeruzsálem” (Apokalipszis).

©Verlag am Goetheanum, CH-4143 Dornach

Minden jog fenntartva

A mű eredeti címe: „Und wäre Er nicht auferstanden...”

A 2006. évi 2. kiadás fordítása

Fordította és kiadja: Barta Tamás

Korrektúra: Hanny Norbert

ISBN 978-615-00-1450-0

*„Ha pedig Krisztus fel nem támadott,
akkor hiábavaló a mi prédikálásunk,
de hiábavaló a ti hitetek is.”*

Pál, 1 Kor. 15,14

Tartalom

Erről a könyvről.....	8
Előszó.....	9
I. RÉSZ	15
A STIGMATIZÁCIÓ ÖSSZEFÜGGÉSE A FELTÁMADÁSI TESTTEL.....	15
Krisztus feltámadásának megismeréséről és valóságáról.....	16
A fantom, a feltámadási test embertani jelentősége	35
II. RÉSZ	59
A KRISZTUS-STÁCIÓK A SZELLEMI EMBER FELÉ VEZETŐ ÚTON	59
A Golgotai Misztérium, mint a régi beavatás vége és az új beavatás kezdete	60
A halál és a feltámadás közti események ismertetése (a pokolraszállás)	81
A megdicsőülés a Tábor-hegyen és az utolsó éjszaka az Olajfák Hegyén.....	102
Az idők fordulójának húsvéti eseménye	133
Az idők fordulójának pünkösdje és összefüggése az antropozófiával	159
Köszönetnyilvánítás	187
A szerzőkről	188

Erről a könyvről

A hét előadást, amelyeket ebben a könyvben adunk közre, Judith von Halle és Peter Tradowsky tartotta 2004 Mihály-napja és 2005 pünkösdje között a berlini Rudolf Steiner Házban.

Az első előadások konkrét indítéka Judith von Halle 2004 nagyhétén fellépő stigmatizációja volt. Különböző okokból, amelyekről a következő előszóban lesz szó, az a döntés született, hogy az eseményeket először az Antropozófiai Társaság tagjainak egy szűkebb körével ismertessük. Ezért az első két előadás erről az eseményről és az azzal összefüggő jelenségekről szól. A stigmatizáció jelenségéről való ítéletalkotásnál alapvetően két fő irány figyelhető meg: a tények tagadása egyrészt, másrészt csodaként való beállításuk. Az előadások megkísérik, hogy Rudolf Steiner szellemtudományos közlései alapján kezdeti magyarázatát adják e sorsszerű, ki nem meríthető eseménynek.

Az ezt követő öt előadás ismerteti az idők fordulójának a stigmatizáció révén átélt eseményeit, szellemtudományos ismeretekkel kiegészítve. Ehhez az a remény kapcsolódik – és ez az egyik fő oka annak, hogy könyv formájában megjelenjenek az előadások –, hogy a fejtegetések arra ösztönzik az olvasót, hogy türelmesen és ismételten foglalkozzon a Golgotai eseménnyel, egyre mélyebben megismerve a Krisztus-impulzust.

Az előadások nem kerültek rögzítésre, gyorsírásos formában sem, hanem utólag kerültek lejegyzésre olyan formában, amely megkísérelte megtartani az előadások közvetlenségét.

Peter Tradowsky
2005. János-nap

Előszó

Ahogy Peter Tradowsky előzetes megjegyzéseiből kitűnik, a következő előadások csak az Antropozófiai Társaság tagjai számára voltak elérhetőek, mivel meggyőződésem, hogy a sorsom közvetlenül kapcsolódik az Antropozófiai Társasághoz. Feltehető a kérdés, hogy miért kerül kiadásra egy könyv az előadások témáiról ezen a körön túl – hogy vajon hűtlen lett-e az előadó a meggyőződéséhez. Ez a kérdés jogos. Nem könnyű megválaszolni, és hosszú belső út vezetett az elhatározásig, hogy kiadásra kerüljenek. Ahogy korábban, most is főleg az Antropozófiai Társaságon belül látom azok körét, akik előtt ezen a módon meg szeretnék nyílni, mivel e Társaság tagjai más lehetőségekkel rendelkeznek az itt leírt jelenségek, illetve ezoterikus közlések feldolgozására, mint azok, akik nem ismerik Rudolf Steiner szellemtudományát. Ezért az előadások antropozófiai alapismereteket előfeltételeznek, és Rudolf Steiner által használt és alkotott kifejezéseket is tartalmaznak, amelyeket nem ismerhet az, aki csak most ismerkedik az antropozófiával. Ezzel semmi esetre sem állítjuk azt, hogy aki nem tagja az Antropozófiai Társaságnak, az nem is tudhat a szellemi világról, vagy ne értené az előadások tartalmát. Ám tekintetbe kell venni, hogy az itt írásban visszaadott előadások szóhasználata egy előismeretekkel rendelkező közönséghez szabott.

Az előadások nyilvánosságra hozásának okai közül néhányat röviden ismertetek.

Egyrészt sokan megkerestek, akik hallották az előadásokat, vagy szívesen hallották volna őket, a leiratuk iránti kéréssel. Emellett idővel egy másik szempont is felmerült: ahogy a sorsomról szóló híradások terjedni kezdtek az Antropozófiai Társaságban, mindenekelőtt az észlelés hiánya spekulációkhoz és híresztelésekhez vezetett, aminek többek közt az lett a következménye, hogy a személyemet a stigmatizáció eseményére redukálták. Az itt közreadott

előadások révén azoknak is lehetőségül nyílik az ítéletalkotásra, akik nem hallhatták az előadásokat.

De mindenekelőtt azt a reményt fűzöm ehhez a könyvhöz, hogy amit fáradozásom középpontjába helyezek, megértésre találjon: az emberiség fejlődésének leginkább sorsalakító eseményére vetett szellemi-lelki pillantás révén élő és valódi viszony kialakítása Krisztussal a jelen korban, amely viszony nem lehet más, mint minden egyes ember legféléttettebb kincse, és az önzetlen szeretet és részvét csendes forrása.

Ez az előszó ezért rámutat pár tényre, amelyeket a szóbeli előadásokban nem akartam kifejtetni, mert – amennyiben valaki személyesen mondja ki őket – könnyen félreérthetők vagy akaratlanul előtérbe tolokodnak. Néhány olyan fejlemény, amelyeket a következőkben röviden érintek, mégis arra indít, hogy – eredeti szándékkal ellentétben – ezeket a tényeket félreérthetetlenül és nyíltan megnevezzem.

Az előadások közül először csak az első három volt eltervezve. A stigmatizáció titokban tartásának néhány hónapját, valamint az arra vonatkozó belső harcok és küzdelmek időszakát követően, hogy hogyan lehet méltó módon eljárni az eseményekkel kapcsolatban, a döntés a berlini munkacsoport tagsága előtti belső ismertetésre esett. Az első előadásnak a stigmatizáció jelenségeit kellett bemutatnia, valamint a szellemtudományos megértés kezdeti lépéseit Rudolf Steiner „Jézustól Krisztusig” ciklusa alapján. A második előadás a tervek szerint a jelenségek embertani alapjaival foglalkozott. Az első két előadás ennek megfelelően is került megtartásra. A harmadik előadás arról a lelki-szellemi észlelésről szólt, amely közvetlenül a stigmatizáció fellépéséhez kapcsolódik.

Ebbe az előadásba még valami másnak is bele kellett csendülnie: az itt megjelent ismertetések a lelki-szellemi tapasztalásnak nem csak azon a módján alapulnak, amely az idők fordulójának közvetlen észlelése, hanem egy másikon is. A szellemi átélés e másik típusa lehetősége szerint minden elképzelhető területet átfog. Nem függ össze a stigmatizáció eseményével,

hanem már a stigmatizáció *előtt* jelen volt. A szellemi világ küszöbén túli éber lelki-szellemi tudatként jellemezhető. Kerültem, hogy az előadások során erről az észlelési módról bármilyen formában beszéljek: mivel abból indultam ki, hogy a hallgató képes lesz különbséget tenni az egyrészt történelmi, másrészt tisztán szellemi tények különböző előadásmódjai között. Az előadásoknak, amelyek ez után következtek, és már nem a stigmatizáció eseményéről szóltak, saját tartalmuk révén, önmaguk által kellett megszólalniuk, kifejezett utalás nélkül a lelki-szellemi megismerés említett típusára.

Két okból mégis úgy döntöttem, hogy kitérek erre a szellemi tudatra. Az egyik ok az, hogy – miként később értesültem róla – egyeseknek nehézséget okozott egyértelmű különbséget tenni aközött, melyik kijelentések származnak Rudolf Steinertől, és melyek tőlem. A zavaruk csak növekedett, mikor hiába keresték az összkiadásban Rudolf Steiner ismertetéseit az előadásban szereplő témákról. Bennem nem merült fel egy ilyen zavar lehetősége, mivel mindig egyértelműen utaltam arra, ha Rudolf Steiner valamely közlését idéztem. Végül felhívták rá a figyelmem, hogy az Antropozófiái Társaságban tartott előadások gyakran elsősorban Rudolf Steiner szellemi kutatásainak eredményeiről szólnak, átszőve az előadó megismeréseivel a Rudolf Steiner által tárgyalt témával kapcsolatban.

Az öt előadást, amelyek e könyv központi tartalmát adják, szándékosan úgy alakítottam, hogy a bennük foglaltak nagy része nem található meg Rudolf Steiner előadásaiban. Számomra egy Rudolf Steiner által elvárt szükségszerűség volt az átélt tartalmak és a hozzájuk kapcsolódó szellemi megismerések kimondása és ismertetése olyan érthetően, amennyire lehetséges. A félreértések elkerülése végett szeretném hangsúlyozni, hogy természetesen csak azért nyílik lehetőségem, hogy mindezt ismertessem, mert – az Antropozófiái Társaság többi tagjához hasonlóan – rendelkezésemre áll Rudolf Steiner antropozófiája, mint minden szellemi kutatás alapja. Az előadásaimban a Golgotai Minisztérium szellemi összefüggéseinek és

hátterének bemutatását megkísérlő egyetlen szót se mondhattam volna a Rudolf Steiner által alapított szellemtudomány nélkül. Ma a Földön megtestesült minden olyan ember, aki valóban úgy érzi, hogy kapcsolat fűzi az antropológiához, Rudolf Steiner szellemi teljesítményét a legkülönbözőbb módokon sajátította el, szellemi tudatának nélkülözhetetlen alapjaként. Éppen ez az alap, amelyre minden későbbi nemzedék építhet, teremti meg annak lehetőségét, hogy egy előadás tartalma főleg önálló megismerésekből álljon. Ezáltal az a tény is megnyilvánul, hogy bár különböző szemszögből nézve a szellemi világról mindig új ismeretek nyerhetők, ám ezek sosem mondanak ellent egymásnak, hanem kirakós-darabokként illenek a Rudolf Steiner által tett kijelentésekhez. Ennek így *kell* lennie, mivel azok a közlések, amelyek nem a már földi szavá sűrűsödött szellemi tények pusztá utána-gondolásai, nem exoterikus mérlegelések és elméletek jól hangzó eredményei, hanem valódi és objektív, a Küszöb túloldalán szerzett megismeréseken alapulnak, mindig igazak és komolyan veendőek.

Sőt, gyakran előfordul, hogy két szellemi kutató ugyanazokhoz a képekhez jut. Hogyan lehetséges ez? Aki azon fáradozik, hogy érzéki szavakkal valami érzékfelettit fejezzen ki, mindig a képességei határát feszegeti. Nagyon sokszor képszerű hasonlatokhoz kell fordulnia, hogy közlendőjét átadhassa. A hallgató pedig az elfogulatlanság gyakorlata révén megnövekedett figyelmét fordíthatja segítő módon az előadó felé. Ennek ellenére sok minden tökéletlen marad. De ha önmagunkat legyőzve nem próbálkoznánk, ha megijednénk attól, hogy tökéletlenül beszélünk vagy írunk, akkor nem maradna más, mint kölcsönös hallgatásba burkolózni (természetesen a tökéletlen kifejezés iránti tolerancia mellett komolyan törekedni kell a legpontosabb ismertetésre). Ám ettől még tény marad: az érzékfeletti világban nem áll fenn a földi-nyelvi kifejezés szükségszerűsége, ezért a kinyilatkoztatásai nem fordíthatók le könnyen földi szavakba. Ez alól csak a mantrák jelentenek kivételt, amelyek önálló és élő szellemi lényekként érzékivé sűrűsödött szellemi kozmoszt alkotnak. Ezért azok, akik a legkülönbözőbb időkben és kultúrkörökben

ezoterikus igazságokhoz jutottak a szellemi világból, mindig hasonló képekhez folyamodtak, amikor ki akarták fejezni őket. Ezek lehetnek szimbólumok, mint az öt- vagy hatágú csillag a földi ember bemutatására, vagy a föld és ég közötti kapcsolat bemutatására, lehetnek szellemi benyomások jelképei, mint például a fa, amely megtalálható az óhéber menórában, a kabbalisztikus szefirot-fában, vagy a Teremtés könyvében – a megismerés és az élet fájával. De egészen más lehetőségek is vannak, például matematikai számsorok, számok közti viszonyok, vagy az evangéliumok hasonlatai. Ezek a példák megvilágítják, hogyan hozhatnak hasonló gyümölcsöket az egyéni szellemi kutatás eredményei. Ezért egyes ismertetések vagy képek sajátosan ismerősek lehetnek az olvasó számára, még ha nem is közvetlenül Rudolf Steinertől ismeri őket.

Annak második oka, amiért egyáltalán szót ejtünk itt a szellemi észlelésnek erről a módjáról, az a körülmény, hogy egyesek az ítéletalkotáshoz szükséges alap nélkül, az előadások ismerete nélkül igen sajátos felfogást alakítottak ki a sorsomról és a tevékenységemről. Ez természetesen jogukban áll. Az így kialakított vélemények azonban nem adhatnak komoly alapot azok terjesztésére. Ezen a módon olyan ítéletek születnek, mint például: az antropozófiai szellemtudományt kizárólag arra használom, hogy a stigmatizáció által alakított sorsomat feldolgozzam. Vagy: az antropozófia, mint szellemtudomány nem olyan iskolázási út, amelynek a végén az általam jelenleg megélt sors áll. Az efféle kijelentések a szellemi tudomat és a stigmatizáltként való fejlődésemet mintegy az antropozófia ellenképeként állítják be. E helyütt ismét szeretném hangsúlyozni – és ezt az előadásokban is többször megtettem –, hogy a stigmatizáció sorsát természetesen egyáltalán nem éli át mindenki, aki a rózsakeresztes beavatási úton halad, és az antropozófia szellemében iskolázza magát. Ez egy egészen egyéni sors: erre az előadásokban részletesebben kitérek. Mindenesetre ki kell jelenteni, hogy egy ilyen sors nem akadályozza az embert abban, hogy a szellemtudományos iskolázás értelmében vett fejlődésen menjen keresztül.

Ezért itt újból utalok a fent említett két tudatállapot közti különbségre: az idők fordulóján történtek hiteles átélése a stigmatizációnak köszönhetően egész lényegében alapvetően különbözik az idők fordulója eseményeiről nyert ezoterikus megismerésektől, amely utóbbiak kizárólag az antropozófiai szellemtudomány földi kivirágása *után* élt élet révén lehetségesek.

Hadd jelentsem ki egyértelműen, hogy a szellemtudomány Rudolf Steiner által közvetített eredményei természetesen jelentősen hozzájárulnak a fellépő jelenségek megértéséhez, ám az, ami szellemtudományos megismerési útnak nevezhető, már jóval a stigmatizáció előtt az életem középpontjában állt. Ebből a lényemből, amely egészen beágyazva érzi magát azokba az ezoterikus igazságokba, amelyeket Rudolf Steiner mondott ki, mivel már egész fiatalon teljes természetességgel a kozmikus otthonban élőnek észlelte magát, ebből a lényemből – amely a stigmatizációtól függetlenül a lényem – hangzottak el az előadások közlései.

Törekvésem lényegét tehát azok az ezoterikus ismeretek adják, amelyek az idők fordulója történelmi eseményeinek leírásait modern megvilágításba helyezik. Azonban tény marad, hogy immár két különböző lelki-szellemi tapasztalási mód kapcsolódik össze lényemben, és képezik nyilvános előadásaim alapját.

Judith von Halle, Berlin, 2005. János-nap